

Miszi Katalin: Jézus Krisztus és a Tízparancsolat

című TDK dolgozatáról

A dolgozat alaptétele, hogy Jézus Krisztus élete és tanítása teljes összhangban van a Tízparancsolattal. A Tízparancsolat hangsúlyozása azonban ellentétben áll az „új teológia”, vagy „új erkölcsiség” elnevezésű irányzat tanításával, melyet ma számos protestáns felekezet vall. E tanítás szerint valójában a szeretet törvénye az egyetlen egyetemes érvényű parancsolat, következésképpen a Tízparancsolat rendelkezései már nem érvényesek. A hallgató dolgozatában azt vizsgálja, hogy Jézus mit tanított, hogyan nyilvánult meg Isten törvényével kapcsolatban, ezáltal bibliai válaszokat keres az új törvényértelmezésre.

A téma kifejtése során sok-sok igehely kerül bemutatásra, amely a Biblia alapos ismeretéről tanúskodik, s mindenképpen figyelemre és elismerésre méltó. Néhány esetben azonban a kevesebb minden bizonnyal több lett volna. Azaz több, párhuzamos, lényegében azonos mondanivalójú igehely felsorolása helyett egy-egy kiemelt jelentőségű bibliavers alaposabb vizsgálata nyilvánvalóan többet nyújtana az olvasónak.

Rejtett, ugyanakkor a téma szempontjából kulcsfontosságú bibliai összefüggés a Tízparancsolatot kinyilatkoztató isteni személy kiléte. Ennek „kiderítése” kétségtelenül alaposabb utánajárást, kutatást, illetve elmélyedést igényelt volna, amire lehetséges, hogy a hallgatónak idő, erő hiányában nem volt lehetősége, tehát ez semmi esetre sem elmarasztaló, hanem inkább ösztönző észrevétel. Mindenesetre az „eredmény”, miszerint Jézus maga adta, hirdette ki a Tízparancsolatot döntően hat arra, ahogyan *Jézus Krisztus és a Tízparancsolat* címben jelölt kapcsolatáról gondolkodunk.

„A bűneset óta Ő az egyedüli közvetítő az Atya és az emberek között. Valahányszor Isten látták, hallották az emberek, a Fiút látták és hallották, noha Őt sem teljes isteni dicsőségében.” [Jn 8,58 vö. 2Móz 3,13-15; 1Kor 10,4 ...] (Vankó Zsuzsa: *A bibliai tanítások rendszere*, Sola Scriptura jegyzet, 2010, 16. o.)

„A Krisztus által a Sinai hegyen elmondott tíz szent elv Isten jellemének a kinyilatkoztatása volt, s ismertté tette a világ előtt, hogy neki az egész emberiség felett fennhatósága van.” (Ellen G. White: *A Te Igéd igazság*, 18. o.)

A törvény és az evangélium című fejezetben a szép és helytálló megállapítások mellett a II. parancsolat indoklása is méltán helyet kaphatott volna: „*Irgalmasságot cselekszem ezerízíg azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják,*” mivel ez az ígélet is egy csodálatos evangélium.

A Krisztus áldozata és a törvény című fejezetben a hangsúly abba az irányba mozdult el, hogy Jézus miért lehetett helyettes áldozat. A fejezet címe alapján azonban itt inkább arra kellett volna nagyobb hangsúlyt fektetni, hogy a törvény változatlan érvényessége miatt volt szükség a helyettes áldozatra, ahogyan arra a következő idézet rámutat.

„Ha a törvény megváltoztatható lenne, akkor az embert Krisztus áldozata nélkül is meg lehetett volna váltani – azonban a pusztá tény, hogy Krisztusnak szükséges volt életét adnia az elbukott emberiségért, bizonyítja: Isten törvénye nem menti fel követelményei alól a bűnöst. Igazolja, hogy a bűn zsoldja a halál. Amikor Krisztus meghalt, Sátán pusztulása bizonyossá vált. Ha azonban a kereszt eltörölte volna a törvényt – amint sokan állítják –, akkor Isten drága Fia a fájdalom és halál elszenvedésével csak azt adta Sátánnak, amit az éppen akart, akkor a gonoszság fejedelme diadalmaskodott, az isteni kormányzat elleni vádjai beigazolódtak. Éppen az a tény, hogy Krisztus viselte az ember törvényszegésének büntetését,

hatalmas bizonyíték az összes teremtett lény számára, hogy a törvény változhatatlan, Isten igazságos, irgalmas és önmegtagadó, és kormányzásában végtelen igazságosság és irgalom egyesül.” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*, A megváltás terve című fejezet)

A *Jézus Krisztus küldetése és a törvény* című fejezetben szerepelnek a döntő bibliai kijelentések: „*a törvényt nagyvá teszi és dicsőségessé, ... a törvényt igazán jelenti meg*” (Ésa 42,3-4), amelyek csodálatosan röviden, találóan fogalmazzák meg Jézus küldetését a törvénnyel összefüggésben. Ezek az igék azonban további magyarázat és kifejtés nélkül maradnak, ellentétben azzal, amit váránk. A dolgozat más szakaszaiban is jellemzőek a jó felvetések, kezdemények, gondolatfelvillanások, amelyeket azonban nem minden esetben követ továbbgondolás, részletes, alapos kifejtés.

A dolgozathoz elmaradt az *Összegezés*, amely a hallgatónak alkalmat adott volna arra, hogy megfogalmazza a következtetéseit, röviden összegezze új meglátásait, levonja a munkája során bejárt lelki út tanulságait.

Tudományos megmérettetésre, fórumra pályázó munkánál nagyobb figyelmet kell fordítani a pontosságra, alaposra. Így a *Felhasznált irodalomban* az egyes műveket az olvasó eligazodását megkönnyítendő célszerű lett volna a szerzők neve szerint rendezni, külföldi szerzők esetén is a vezetéknev – keresztnév sorrendben, vesszővel elválasztva a kettőt. Samuele Bacchiocchi könyvének a cím – *Szombattól vasárnapig* – lemaradt, a listában csak az alcím szerepel. *Az alapvető bibliai tanítások kátéjában* a szerző neve hiányzik.

Összességében a dolgozat az előzőekben jelzett kisebb hiányosságok ellenére is szépen, rendszeresen körüljárja a címben megadott témát, s egyértelműen alkalmas a TDK fórumon történő megvitatásra.

2014. október 30.

Kovács Zoltán
opponens